

Aliança, lliçons, 1

S'acaba aquest any 2008 del naixement de Crist, del nostre calendari que, per raons ben conegudes (colonialisme, imperialisme i altres horrors...), ha esdevingut calendari universal, i el món, segons tots els indicis, es troba una mica pitjor que en començar-lo. Els qui compten els anys no pel naixement de Jesucrist sinó per la fugida de Mahoma de la Meca a Medina, no sé si també hi estan d'acord. En tot cas, ells augmenten en nombre i en visibilitat, i nosaltres ens arronsem, també visiblement, per tota la superfície del planeta. Afortunadament, enmig de la crisi gloriosa de Wall Street i de tots els carrers i les places que en depenen, que són la major part de places i carrers de la terra, a la ciutat de Ginebra es va inaugurar aquella cúpula de colors i regalims a la sala que en deien dels Drets Humans i que, gràcies als diners que hi va posar el senyor Rodríguez (Zapatero de segon cognom), ara tindrà també el nom d'Aliança de les Civilitzacions. Enmig de tantes turbulències i de tantes angoixes, aquesta ha estat, sense dubte, l'aportació impagable (però pagada) del gran Regne d'Espanya a la pau universal, al benestar dels pobles, al respecte als drets humans, a la bondat de l'espècie, i supose que a algunes coses més que ara se m'escapen. Espanya, ja se sap, és l'exemple a seguir, el melic del planeta, el far d'occident (i d'orient), tal com ja demostrava don Marcelino Menéndez y Pelayo fa molts anys. Llàstima que, a propòsit de la sala pintada i amb motiu de la inauguració i del canvi de nom (pagant, sant Pere canta), el representant de l'Observatori de les Nacions Unides, una organització independent, proclamara públicament que era una gran vergonya que, justament en aquella sala, els delegats de molts països de la "civilització aliada", hagueren defensat tan sovint els abusos més flagrants i intolerables en matèria dels drets que allà suposadament es defensen: els drets humans a l'Àrabia Saudita, a l'Iran i en una llarga llista de països islàmics són simplement un concepte estrany i aliè. Allà els drets, o són *divins*, i deriven dels textos

Joan Francesc Mira

sagrats, o simplement no són, no existeixen. Però aquesta petita observació, que jo vaig sentir directament per una televisió internacional, ací no la va repetir ningú, com sol passar en aquests casos. Aliats quedem, per tant, sota la pin-

tura de Miquel Barceló, amb els qui pengen o empresonen els homosexuals, seguint la llei, i amb els qui condemnen a mort adúlteres i apòstates, seguint la llei.

El món, per tant, tal com vostès deuen haver observat i com jo escric de tant en tant, és cada dia que passa més difícil d'entendre. Vull dir el món en tant que humanitat, política, països, tempestes econòmiques, guerres, fams i mortaldats, i altres destrosses i desastres que entre tots anem patint o provocant. També en forma part, d'aquest món complicat, el benestar econòmic d'una part limitada del planeta, a pesar de tants bancs en fallida, de tantes estafes i de la vaporització de tants diners que no sabem si realment van existir mai en forma sòlida. I en formen part les medecines que curen tantes coses, els progressos de la ciència i de la tècnica i altres meravelles mai no vistes. No s'acaba d'entendre, en tot cas, com és possible que, ara que la felicitat podria escampar-se a més i més terres i pobles, hi haja tanta gent que s'entesta a seguir els camins de la catàstrofe. Se suposa que havíem superat els totalitarismes perniciosos, les perversions d'incerts ideals col·lectivistes, les cares més brutals del capitalisme, l'opressió colonial, la indiferència davant del dolor massiu, els patriotismes casernaris, les guerres de religió, la inquisició, les croades, l'islam a colps de simitarra, els imperis militars, Genghis Khan i Neró, l'amenaça nuclear i altres estralls incessants de la història. I ha resultat que no, que no hem assolit ni aquelles coses tan simples com són donar menjar a qui té gana, i respectar les creences dels altres. I els colps de simitarra, més que mai, són glorificats extensament. Gràcies que, en una sala de Ginebra, els angelets del cel cantaran "Pau en la terra als homes de bona voluntat". Però, i si la voluntat no és bona?

"I ha resultat que no, que no hem assolit ni aquelles coses tan simples com són donar menjar a qui té gana, i respectar les creences dels altres. I els colps de simitarra, més que mai, són glorificats extensament"